

nok alle sammen. Jeg kan oplyse det ærede Medlem om noget, han maaske ikke ved, men som enhver Landmand ved, og det er, at til Trods for dette Ordsprog hænder det jo dog ikke ganske sjældent, at disse veritable Grisemødre overfalder af en vis Desperation og opæde deres eget og andres Afkom. Det ærede Medlem synes at være i en saadan Tilstand, thi den Gang det ærede Medlems Idé ikke kunde finde tilstrækkelig Næring hos ham og heller ikke kunde blive opammet af andre, saa opaad det ærede Medlem sin egen Idé, og han har nu faaet en saadan Smag for dette, at hver Gang han nu ser et saadant lille Væsen komme til Verden, faar han ogsaa Lyst til at opæde det. Naar noget saadant indtræffer for virkelig veritable Grisemødre, søger man at affive dem, saa slagter man dem. Jeg skal nu ikke anbefale en saa rigoristisk Fremgangsmaade overfor det ærede Medlem, for jeg har det bedste Haab om, at han vil forbedre sig i saa Henseende, men jeg tror rigtignok ogsaa — og det vil jeg føje til i Alvor —, at dersom det ærede Medlem vil vinde frem med de politiske Anskuelser, jeg ved, han nærer, tror jeg ganske sikkert ogsaa, han maa venne sig af med kun at finde, at hans egne Forslag ere de eneste gennemførlige, de eneste mulige, de eneste fornuftige.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Chr. Reventlow: Jeg skal indrømme, at det ærede Medlems Foredrag var mig saa lærd, at jeg ikke i en kort Bemærkning fuldstændig kan imødegaa det. Det ærede Medlem mente, at Ordet om, at enhver So synes bedst om sine Grise, gælder ogsaa mig, men i dette Tilfælde er Forholdet det, at det ærede Medlem ingen Grise har haft; følgelig har han heller ikke haft nogen at stille op ved Siden af min.

Det ærede Medlem viklede baade løst og fast imellem hinanden i sin Tale, fortalte, at jeg havde ledt efter Navn til mit Parti, og at „Lolland-Falsters Stiftstidende“ havde proklameret et Navn, en anden havde brugt,

som i Virkeligheden tilhørende mit Parti. Det er slet ikke Tilfældet. Det ærede Medlem hævder, at jeg her burde have sluttet mig til de Partier, der stode mig nærmest, men da det ærede Medlems Parti i denne Sag slet ingen Gris har haft, har det været mig umuligt at gaa derhen for at hjælpe den Gris til at blive en ordentlig So. Naar jeg sammenholder det ærede Medlems Udtalelser i Aften med dem, han fremkom med i Gaar Eftermiddags, og som vise, at det ærede Medlem staar i et Parti — endog i dets Overledelse — som har mindst 5 forskellige Meninger, naar det kommer til Afstemning, viser det sig, at det ærede Medlem her i Salen fører en hel anden Politik end det Parti, i hvis Ledelse han sidder, og naar jeg tilmed har en lille Gris, medens det ærede Medlem ingen har, er der en Ting, det ærede Medlem synes at være Repræsentant for i dansk Politik, og det er „Molboernes Ben“.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

W. Neergaard: Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg havde en lille Gris, det ved det ærede Medlem meget godt, jeg omtalte det i Gaar. Det var en temmelig veludviklet Gris. Da den var kommen til Verden, bragte jeg den hen til mit Parti, og der afgik den lille Gris ved Døden, af hvad Grund skal jeg lade være fuldstændig usagt. Da det var sket, blev jeg ikke af den Grund graadig overfor det Afkom, jeg saa, der var fremkommet ved Forhandlinger mellem Reformpartiet og de frikonservative. Der kom efter min Mening en ganske pæn lille Gris, den var lidt rød i Kuløren, men alligevel, da jeg havde mistet min egen Gris, resignerede jeg og gav mig til at være med til at opdrage den Gris, der var fremkommen paa den Maade. Det samme skulde det ærede Medlem have gjort, saa er jeg overbevist om, at det ærede Medlem vilde handle mere i Overensstemmelse med sig selv. Jeg forstaar saa godt, at det ærede Medlem fuldstændig fortryder den Stilling, han har indtaget, og den er saamænd heller ikke værd at forsvare.